

Příchod

**Již ze břehu jezera, na němž si mezi hradem a pevností dovolí udělat přestávku, sleduje to tajemné stavení s jistým seriózním odstínem obav vepsaných ji ve tváři. Snad vlivem těch pak i zkrabatí čelo a nakrčí obočí, zatímco si nelibě prohlíží pevnost dál. S tichým povzdechem nakonec popojde blíže k ledovému povrchu jezera a pohlédne dolů na špičky svých zimních černých botek obalujících její nohy až nad kotníky. Kromě těch má tedy oblečeny i černé kalhoty a k tomu tmavozelený hrubý svetr, navrch všeho pak plášť. V pŕlce tĕla tento odĕv má přepásaný hnĕdým páskem, na němž má zavĕšených několikero stejnĕ hnĕdých váčků a rukavice, stejnĕ jako pouzdro s kouzelnou hŭlkou, jiŭ právě z toho pouzdra vyjme a společně s vkročením na ledovou plochu ji namíří na pevnost. * //Vŭbec se mi to nelíbí, už ted' mě mrazí.// Carpe Retractum. *Odkáše si, volně načrtne inkantaci do vzduchu před sebou a v ideálním případě třeba i to kouzlo použije k tomu, aby se postupně přitáhla k pevnosti bez toho, aby si po cestě natloukla zadnici. No, v případě, že se setká s nĕúspěchem, či komplikacemi, velmi pravděpodobně k pevnosti prostĕ pomalu a opatrnĕ dojde. Před pevností pak zase hŭlku zasune zpátky do pouzdra, chytne si gumkou tmavé vlasy v nízkém culíku na týle a vkročí do ledem pokrytĕho stavení. V tu ránu jí jistĕ taky padnou hnĕdé oči dolŭ na medailonek, který si pár momentŭ zŭstane prohlíŭet a pohladí ho s náznakem nejistoty dvĕma prsty. * [Uživatel seslal kouzlo Carpe Retractum. Z hŭlky sesilatele vyletí svĕtelné lano, které k němu přitáhne namířený předmĕt. Pokud je kouzlo sesláno na nehybný či příliš tĕžký objekt, je sesilatel přitáhnut k němu.]*

První úkol

**Nechá medailon medailonem a rovnou si zúženými očima podezřívavĕ přemĕří všechny tři ty cesty a nakloní hlavu trochu do strany. Nejdřívĕ, zdá se, se snad snaží zaposlouchat, jelikož na moment přivře oči a chvilku nehybnĕ postojí. Hned pak se pokusí pomalu, ovšem zhluboka, do plic natáhnout zdejší mrazivý vzduch, načĕž oči zase rozlepi a nějakou chvíli pečlivĕ ze svĕho místa zkoumá každou stezku. Soudíc dle postupně se zjevívšího zamýšleného výrazu na její tváři, jednoduše bilancuje svĕ možnosti a dost možná má prostĕ pocit, že se ta pevnost přechytračít nĕjak dá. * //Urĕitĕ ne tu napravo, z tĕ se mi kroutí všechny orgány. A z tĕ prostřední nĕjak fouká, to bude nejspíše pro obří neodfouknutelnĕ kruvalské studenty. To jde cítit jako smrt.// *Zavrtí neurĕitĕ hlavou, na moment téměř v pobavenĕm duchu ohrne ret, zvedne jeden koutek a vykročí do jedné tĕ cestičky, svírajíc prsty kolem rukojeti svĕ hŭlky. * (ÚZKÁ CESTA S OSTRÝMI LEDOVÝMI BLOKY) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 1.]*

*//Dobře, tohle můžu zvládnout.// *Pomalu, pomaličku s rozvahou nakračuje po úzké cestičce mezi těmi ledovými bloky, jimž se obratně a patrnĕ vyloženĕ s rozvahou snaží vyhýbat. Nemá to v sobĕ prakticky ani jeden rychlejší pohyb, opravdu si s tím dává načas, tudíŭ, pak jistĕ není divu, že když jí to podklouzne, tak se jednoho toho ledového bloku stačí chytit a s hlasitým hlubokým nádechem zatne břicho a spolu s tím i svaly na nohou a přidržovací ruce a druhou vedle sebe zčásti natáhne, čímž snad tu rovnováhu fakt lapne. Dech jí sice rozhodně pelášit zŭstane a těch teplých mráčkŭ z něj se kolem ní najednou tvoří mnohem víc, ale na zadnici ani na kolínka neslítne. Ba dokonce se pomalu zase srovná a pevnĕ došlápne na nohy a na moment si pak čupne blíž k zemi a přiloží si ruce na spánky. * Nádech. A výdech. Vidiš? Je to jako jít po úzké větvi. Není důvod k tomu, abych tohle nezvládla. Sice necítím ruce a... *Nepatrnĕ jí cukne v očku a pomačká čelo. * //Rukavice? Že by? Nebo ne? Asi by se mi líp chytalo holými rukama... Ale moje ruce mi asi budou k ničemu, pokud mi někde přimrznou k ledové zdi. Nebo pokud je přestanu cítit fakticky.// *Skepticky si nad čímsi rezignovanĕ nakrčí nos a zatímco stále klidní a chytá dech, se pomalu zase napřímí do stoje a navleče si ruce do černých rukavic. Jejich lemy si zasune pod rukávy svetry, srovná si kolem sebe plášť a pomalu se rozhlédne, s čímž zase udĕlá jeden rychlejší a hlasitĕjší nádech. * To vŭbec neubývá. Nebyl... //To už jsem tak daleko od začátku?!// *Zoufaleji kouká na místo, z nějž vyšla, načĕž stejným způsobem koukne zase před sebe a s rozklepaným hlubokým nádechem přivře oči. A otevře je a zvrátí je ke stropu. * //Klid, klid, klid. Kdoví jestli je to doopravdy. Hlavnĕ co mi zbývá, než jít dál. A pokud bude celá zkouška soustředit se a řápnat... Tak ať'!// *Váhavĕ avšak s o cosi větším klidem nalepi oči na stezku před sebou a s pravidelnĕ dávkovaným dechovým plánem vykročí dál na cestu, tentokrát se ostrých blokŭ rukama chránĕných v rukavicích dost možná přidržuje rovnou. Opatrnĕ nakračuje po kluzkĕm povrchu a tu a tam si nejspíše zase nějaký ten hlubší nádech dopřeje a pravděpodobně se dost silou mentálně drží pokupĕ, jelikož až na konci cestičky si dovolí nějakĕ mentální prolomení klidného výrazu, zároveň se kterým se obejmĕ rukama. * //Jasnĕ, že jsem sama. Když jsem sem vlezla sama. To není zlá věc, je to suchej fakt. Hrabe mi tu z toho.//*

Druhý úkol

**Chvilku se objímá pažemi a choulí se pod pláštěm, z nějakého důvodu u toho vypadá, že to snad alespoň v něčem pomáhá, no, že by se o své dojmy vyložené nahlas dělila, to také úplně přesně není pravda.* //Vida, rozmrzly mi prsty. A mozek. To bude dobré. Kdyby to bylo TAK beznadějně, napíchla bych se na první rampouch.// *Neurčitě zatřese hlavou, potichu vydechne větší množství vzduchu, až jí ze rtů dost možná vzejde zvучnějši odfrknutí, zároveň s nímž vykročí do sálu. Okamžitě očima nahmatá tu jemnou záři a prohlédne si prostor kolem sebe. V jistou chvíli pak na místě zamrzne, rozšíří oči a jakoby ji kdosi přejel ledovým drápem podél páteře se oklepe a se znechucením na tváři se ohlídne.* Ne, znovu ne. //Dost...// *Procítěně protočí očima, no, ten dech se jí přeci jen zase jaksi zachvěje. A s tím trochu stáhne hlavu mezi ramena, nápadně působíc, jako by ji snad cosi otravovalo u oušek.* //Já vím, ano, myslím si, že nejsem dost dobrá. Už jsme si to procvičili v prvním úkolu. Prostě si to myslím, dobře?// A nikdo ode mě nemůže očekávat, že to během pár týdnů překonám! *Namítne zvучněji s emočněji zbarvěnějším hlasem.* //I když, nejsou to už měsíce? Proč mám dojem, že jsem s tím vůbec nepohla...// Dost dobrá, ano, nějak to není dost... *Zastaví se před plamenem a zadívá se do jednolitého perfektního ohnivého odrazu své tváře a cukne sebou, když ten praskne a vyplivne pár jisker. Patrně z čistého reflexu hned o krok ucouvne.* //Spíš se to se mnou zhoršuje.// Nejsem opravdová. Hele, já jsem netvrdila, že jsem opravdová! Myslím, že když se prezentuju sebeovládáním, že musí být jasné, že je něco i pod povrchem! *Houkne na ten svůj odraz a zkusí zase udělat ten krok zpátky. A ještě jeden blíž.* A nejsem zodpovědná za to, jak mě vidí ostatní. //Myslím.// *Zkusí jedním ráznějším nádechem nejspíš zase srovnat svůj dech do lajny.* Dost nejsem dost a nejsem... *Sleduje plameny, které jako by nabíraly obrysů tváři - konkrétně se zdá převážně lidí ze starších ročníků, než je ona sama.* //A je mi jedno, jestli mi ukážeš tátu nebo někoho jiného z rodiny... Všechny učitele anebo samotné lesní duchy...// Pořád to nebudeš horší než to, co si do hlavy cpu sama. *Zvedne nekompromisně na ohýnek prst a panovačně se zamračí.* Prostě nejsem perfektní. *Vysloví pomalu a děsně neochotně, jako by jí to trpklo na jazyku.* Občas se mi nedaří. A občas se mi nedaří v opravdu nevhodné situaci... *Pokračuje pomalu a dost možná zase kouká v ohni na svůj vlastní zlostně jiskřící odraz.* Ale pohneme to odminula dopředu tím, že tentokrát neodejdu. A i kdybychom měli dojít k tomu, že se mi nedaří zrovna dneska. Prostě to zkusím a... Tím končí prostor pro diskuzi. *Udělá si z toho pro sebe závěr vlastně překvapeně a nejspíš demonstrativně v jakémsi odhodlaném gestu narve ruku do toho nepálivého plamene a zůstane na něj s plamenným odhodláním zírat.* //Ne že bych si nevšimla, že nepálíš...//*

Třetí úkol

//Jejda. Neuhasila jsem to?// **Překvapeně zamrká, když se místo v místnosti fakticky ráčí ztlumit a nad chladem a snad i námahou zčerveným nosánkem několikrát kmitne očními víčky.* Brr. *Oklepe se procitěně, trochu opožděně vyloví ruku z místního neohnivého ohniště a jelikož to ji patrně již moc nepálí, nechá oči padnout přirozeně rovnou na to, co je v místnosti nové, tedy na průchod. Tak nějak vyložené motivovaně a kapánek důležitě se srovná v zádech a pomalu vyrazí právě k tomu východu ze sálu. Očíma u toho kontroluje okolí, pravděpodobně se jimi krátce zastaví u terénu pod svýma nohama, který, podobně jako kteroukoliv jinou část zdejšího terénu, nejspíše sjede nespokojeným pohledem, a opatrně si vykračuje dál - snad jen s patrnou snahou o lehčí krok, jelikož je patrně rozhlédajícími se zvuky svého pohybu tak nějak patrně frustrována.* Aprimor Sentir. *Zamumlá, jen se jí znovu podaří nahmatat rukojeť hůlky i opasku a s tím před sebou i nakreslí do vzduchu inkantaci a pomalu se již tak blízko u dveří skloní a pokusí se zmizet někde ve stínu toho průchodu či nejbližší zdi, patrně odhodlaná si nejdřív nebezpečí prohlédnout z bezpečné vzdálenosti.* **[Uživatel seslal kouzlo Aprimor. Výbraný smysl se výrazně zesílí, zatímco ostatní se dočasně utlumí.]***

//No, to víš, že ti vletím přímo pod ruku, to víš, že jo. Nebezpečí z tebe tryská do všech stran.// **Chvilku zůstane skloněná u zdi a byť třeba může chvílemi působit, že vlastně na protivníka momentálně úplně dobře nevidí, zároveň se v prostoru chová jako někdo, kdo přesně ví, kam smí a nesmí šlápnout. V zásadě snad i docela potichu se připlíží k těm zbraním a pokusí se většinu z nich několika tichými a jedním hlučným řinčivým pohybem vmístit na cestičku mezi sebe a sochu bojovníka, jelikož patrně razí zásadu, že na holích s runama i bez nich se dá krásně uklouznout a že šlápnout na meč či sekyrku by měl být v zásadě dosti rušivý zážitek. A zatímco se ten tvor, jehož pozornost tímto jistě musela upoutat, potýká s jí nastraženou pastí, ona pravděpodobně dělá na tom, aby včas uhmla stranou, aby uhmla do vhodné strany a aby znovu chytlá hůlku pevně mezi prsty.* **[Z rozsahu 1-6 padlo číslo 2.]***

//Zvýšená intuice neznamená, že led neklouže, píšu si.// **Zasupí, když jí strážce přeci jen stihne bacit a patrně svalená na zem, se od strážce zkusí alespoň rychlým pohybem po tom ledovém povrchu odrazit dál - co nejdál vlastně, ideálně.* //Au.// *Chytne se na moment za rameno, bolestivě se zaksichtí a patrně hlavně s rány v podobě dobitého ega se rychle ráčí sbírat na nohy, u čehož si jistě nezapomene posbírat i tu hůlku, kterou pravděpodobně v nějaké fázi svého neúspěchu upustila.* Immobulus! **Houkne vlastně docela zvučně, patrně dost nabuzená adrenalinem a jelikož je zase hlučná, dost možná se znovu snaží uhýbat z místa, na němž doteď stála, přičemž tentokrát vyložené neváhá snížit těžiště přikleknutím a využít ledu k rychlému sklouznutí se z bodu á do bodu bě.* **[Uživateli se nepodařilo kouzlo Immobulus.]****

Docela nedámovsky zakleje a s vykulenějma očkama se zkusí víc sehnout, když se jí patrně znovu nepodaří tak úplně dobře s vyhnout střetu se strážcem. Potichu zasyčí, přidrží se tentokrát třeba za trup, a protože dost možná na další prokluzování kolem příšery aktuálně nemá odvalu, zkusí se sklouznout dozadu, což ji dříve či později nejspíše musí dotlačit ke zdi. O tu se pak pravděpodobně alespoň zčásti zkusí vyškrábat do stoje a zatímco maličko kulí oči na toho strážce, vypadá tak jako, že vlastně dost na poslední chvíli vymýšlí kudy kam.* //Tohle je špatná chvíle zpanikařit. Tohle by byla moc špatná chvíle zpanikařit!// *Pevněji chytne hůlku a snad jen tak s náznakem pochyb začne hůlkou opisovat dvě kvapně spirálky, které zakončí větším ikskem.* Elldyran Summar! *Položí ve formulce dva dírazy a na moment soustředěně přimhouří oči.* //Ohnivá koule, fakt velká ohnivá koule. Prosím.// **[Uživatel seslal kouzlo Elldyran Summar. Z hrotu hůlky vyšlehnou v doprovodu jisker pramínky ohně, které se formují do určitého tvaru či podoby tvora, na kterého sesílatel právě myslí. Rozsah i intenzita žáru závisí na síle a vůli kouzelníka.]*

Dost možná zahasí pár uletivších jiskřiček dlani v rukavičce dříve, než by na jejím světříku stihly napáchat větší škody a zatímco pevně drží rukou svou hůlku a snad i nad ní se kumulující plameny, tak ty oči valí dál, no, postupně zase posbírá její existence trochu toho klidu. Což se dá sledovat například na tom, že jí povolí ramena, která měla doteď v tenzi, a dost možná také zvládne to kouzlo pak dle své vůle ukončit a tentokrát i úspěšně popoběhnout zase k zbraním; popoběhne, sklouzne se a sehne se, aby sebrala do rukou ledovou sekyrku.* //Až teď šílím. Tohle je šílenost. Chybí mi vyšinuté paranoidní chodbičky.// *Pořádně se rozmáchne a jelikož taková ledová sekyrka na ni úplně klidně může být i dost těžká, pokusí se ten rozmach použít k tomu, aby nahřátého ledového protivníka snad i nabrala na čepel sekyrky, až se příště rozběhne k její osobě se záměrem jí na těle a duši dělat další šrámy.* **[Z rozsahu 1-6 padlo číslo 1.]*

A jen, co se jí podaří ho nabodnout, tak hned pádí od něj dál, nejspíš neochotná tam čekat, až jí těch šrámů fakticky bude přidáno.* //Dobrý, tohle se povedlo. Vlastně moc nevypadá, že ho to bolí, ale... To nevádí. To spravíme.// *A jelikož jejímu rozmachování se jakýmkoliv obouručními zbraněmi muselo nutně předcházet schování hůlky do pouzdra, tak právě tne kouzelný proutek si u pasu zase najde, vyloví jej a s opsáním jednoduchého tvaru jej namíří na sekyrku zabodnutou v trupu strážce.* Engorgio! *Vysloví rozhodně a chvilku setrvá na místě s očima upřenýma právě na místo, kde ledová sekera narušuje trup strážce, jelikož se dost možná snaží dát zadost představitivosti nutně k úspěšnému praktikování umění přeměňování.* //Jestli se rozpadne na dva takové, můžu si rovnou sepsat parte.// **[Uživatel seslal kouzlo Engorgio. Namířené zvíře či předmět se několikanásobně zvětší včetně vnitřního prostoru. Pokud je kouzlo sesláno na předmět či zvíře zmenšené kouzlem Reducio, chová se jako protikouzlo - objekt se zvětší na původní velikost.]*

//Určitě se nebude dvojít, není to hydra. A já si prostě myslím, že sekyrka v hrudníku je neslučitelná se životem a... Pryč!// **Když se jí podaří sekyrku v trupu protivníka zvětšit, tak rychle zase zahájí ústup, nejspíš neochotná od něj pod váhou hněvu dostat nějakou extra šlupku.* //Oheň nebo výbuch, oheň nebo... Nebudu mu přidávat víc ohně, roztopit se zjevně nechystá, a pokud mi tou rozžhavenou prackou pak vrazí, budu mít nekrotické spáleniny a...// *Zatíká kolem sebe očima, přiklekne si a zároveň s tím, jak znovu sníží těžiště, tak se jednou tou rukavicí chráněnou rukou přibrzdí v tom klouzání pryč a svou rukou s hůlkou pak namíří opět na sekyrku.* Expulso. **Vydechne jednoduše, definitivně a s poněkud stoickým výrazem tvořícím paradox na její námahou zrudlé tváři zůstane zírat na ledového strážce.* //A pokud mám pravdu v tom, že jsem ti narušila šlupku, tak ti výbuch pod kůži nebude příjemnej. Konec?// **[Uživatel seslal kouzlo Expulso. Namířený předmět vybuchne.]****

Čtvrtý úkol

Promiň. Soslala bych mdloby. Ale nevypadáš jako ten typ, co padne na mdloby...//Anebo je to znovu ten problém s tím, že si to ráda dělám těžké.//**Sleduje téměř nehnutě rozpad brnění chudáka strážce a zatímco se rukou i s hůlkou drží za jednu z utržených ran - za rameno například -, sleduje jeho ústup a až než se jí otevře další průchod, i toho oslabeného protivníka pronásleduje pohledem snad v duchu jakési své obezřetnosti.** //Konec. Ano.//**A dojde před ten další průchod a na moment si tam kecne na plášť, na zadnici a opře se o ledovou zeď.** //Jsem fakt hrozně a přišemně unavená. Hrozně jsem dostala na zadek.//**Unaveně se usměje a promne si hřbetem dlaně jednu tvář.** //Rýmu budu mít s takovou ještě příští zimu, ale... Zvládla jsem to. Vyhrála jsem. Nezabila jsem. Nevím, jestli to byla možnost a nevím, jestli bych to v takovém případě chtěla.//**Váhavě hodí očkem za poraženým protivníkem, na moment jí maličko změní pohled a s tím se zase posbívá a s očima upřenýma na medailonek stále jí visící se maličko oklepe a narovná si plášť.** //Vlastně jsem myslím ani nemyslela na to, že bych odešla. Možná jsem se od začátku turnaje přece jenom někam pohla.//**Výdechne další sražený obláček svého horkého dechu a vkročí do posledního sálu s očima klidnýma, byť protkanýma patrnou únavou.** Tak se ukaž. **Prohlásí rozhodně tlumeným hlasem a sebevědomě kráčí až k ledovému srdci, lhostejno kolik ledových krystalů u toho vzejde z jejích úst či se vznese od podrážek jejích bot. Ne že by jí to odhodlání snad mělo vydržet po celou dobu, ve skutečnosti ji vlastně přejde docela rychle a ten její výraz se postupně prodoluje přes její klid a představí se veřejnosti jednoduše jako šokovaný.** //A já se chválila moc brzo, teď mám chuť to přerušit... A nevrátit se. To není moc odvážné. I když nebylo by to rozumnější?//**Polkne a tak nějak zaraženě zůstane ze vzdálenosti dvou kroků zírat na ledové srdce.** Dobře... Budeme uvažovat. **Vyhlásí nahlas své stanovisko a pomalu se zkusí z času i prostoru odseknout, což je patrné i na několikerém zamrknání i na tom, jak se zase narovná a pohne.** //Mohla bych obětovat svoji magii jako magii. Jako celou, ale... To mi přijde přehnané. Zaprvé je to jenom školní turnaj. Pořád. Zadruhé si nemyslím, že je účel se uvést do stavu neschopnosti splnit jakékoliv další úkoly. Takže oběť hodnotná ale ne nesmyslná.//**Tak nějak rozechvěle se snad v sebezklidňovacím procesu zase jednou zkusí zhluboka nadechnout a pomalu začne vykřáčovat kolem srdce.** //Bude to muset být něco, čím si přitížím. Znevýhodním se, něco, co mi fakt bude chybět. Přitížít si, ale neznemožnit si další postup.//**Vyložené v zamyšleném duchu kolem srdce krouží dál a pěští si jemně, rytmicky bouchá o dlaň.** //Vzpomínka... By mě bolela. Moc. Ale nemyslím si, že by to pro mě vytvořilo citelnou překážku v dalším fungování, nějak mi přijde, že bych si to teď oplakala, a pak už bych prostě neměla.//**Tak nějak nejistě se na moment obrátí a když už vypadá, že vykročí pro změnu do kruhu v opačném směru, tak se prudčeji zastaví tvář v tvář ledovému srdci a se smrtelně vážným výrazem se na něj podívá.** Můžu ti dát základní pilíř svoji osobnosti. Je to něco, o čem vím, že pro mě vždycky není dobré. Ale nikdy, nikdy bych se toho sama nevzdala. Je to pro mě opravdu důležité. **Prohlásí tak nějak s knedlíkem se jí formujícím v hrdle a maličko zase popotáhne ramena vejš, patrně v náznaku chuti zatáhnout hlavu mezi ramena a schovat se.** A vím, že by asi vypadalo dramatictější, kdybych dala část magie... Ale na tomhle stojí každé moje kouzlo a všechna moje magie. **Pokrčí pomalu těmi rameny a spíš tak násilím a spíše jen pokusem je zkusí o cosi svěřit, jako by ten klid chtěla alespoň předstírat.** Dám ti svoji sebekontrolu. Svůj štít před světem, sílu, díky které mě poslouchá hůlka a s magii mi nemlátí emoce, které díky tomu nemusím nutně hned řešit a... **Se maličko zajímá, jelikož jí patrně už jenom to pomýšlení na množství emocí dělá značné problémy a s nejistým nakřápnutým úsměvem protočí očima.** Já fakt nesnáším řešit emoce, víš? Nevím, co s tím mám dělat. A měla bych vědět... Všechno asi. Čeká se to ode mě. Nebo to od sebe já čekám. Nevím. **Nejistě popotáhne, nevesele cukne koutky a rychle si rukavičkou otře jednu slzu.** Bych měla brečet víc, když se něčeho takového vzdávám, co? Hádám, že to přijde... Potom. **Broukne maličko hořčeji, těžčeji a zpomaleným pohybem, jako by jí tíhlo celé tělo, se oběma rukama dotkne krystalu a se slzou číslo dva a číslo tři každou vmístěnou pod jedno oko své zraky přivře a vloží svou oběť do srdce.** //Jestli tohle nebude největší blbost, co jsem kdy udělala...//

Odchod

A oči otevře pravděpodobně až poté, co ji do nich i přes bránu víček uhodí ta záře. Rozlepi je pomaličku a nejistě, jako by ten svět byl najednou jinačí, ostrý možná, ostatně před ním na chvilku ty oči do tenčích škvírek zúží. Jen, co si oči snad trochu přivyknou, otevře je zase o to více a tak nějak zdrceně zůstane jak přikovaná na místě sledovat to roztápění krystalu. A zároveň s tím, jak to vypadá, že se jí skutečně lépe dýchá - a že si po tom dechu tedy lapne -, tak se jí po tvářích v umírněných ale nemizejících proudech spustí horké slzy, jejichž přítomnost otestuje jednak dotekem ruky a jednak pohledem na ruku. Ten pak zhodnotí vyložené překvapeným výrazem a druhou rukou se obejmě kolem hrudníku, jako by jí snad cosi sevřelo srdíčko. Jo, ne. Byla to hloupost. **Potichu spíš tak v naříkání zakleje a spíš tak asi jako přehlčeně snad ani nestíhá to okolí sledovat, tím zatikáním očí následně se to patrně stejně jen snaží dohnat. A jakmile má volnou cestu, tak si narazí na hlavu kapuci pláště a takovým rozbitým krokem člověka, co by chtěl spěchat, ale nespěchá mu to, zkusí odkvapit z pevnosti pryč.** //Schovat, schovat, musím se někam schovat.//